

Kuljetit sormiasi selälläni. Ne kulkivat lähellä selkänikamia kohti vaaleita niskavillojani. Olit vieressä muttet läsnä. Hetki sitten olit kysynyt, haluanko aamupalaa, mutta et olisi syönyt seurana. Vatsani kurni, mutta en edes huomannut sitä oudon paineen alta, joka kaiversi vatsaontelossani. Olit tässä, mutta viimeistä kertaa. Vaikka et sanonut sitä ääneen, tiesin etten tulisi sinua näkemään. Vielä hetki sitten annoin sinulle täyden luottamuksen. Olihan siinä ripaus intohimoakin. Himmeitä valoja, pehmeitä muotoja, yhteistä rytmiä. Sellaista uskomatonta sointua, jonka kokee onnekkaimmat elämässä useammankin kerran. Tiesinhän minä, että et välttämättä jäisi. Olit nähnyt maailmaa ja minä vasta ihmettelin sitä. Tunsin olevani kokematon vierelläsi. Ja haavoittuvainen. Niin kovasti olin itseäni yrittänyt suojella, vaikka tiesin, että hyökyaallon osuessa kohdalle ei auta kuin kovasti jaloilla potkia. Käsivartesi eivät olleet vahvat ja treenatut. Et olisi minua jaksanut kantaa, jos olisin joutunut mustaan myllytykseen. Olimme kaksi mollia. Olisimme yhdessä soittaneet alavireistä säveltä elämään. Vain kovasti halusin katsella sinua nukkumassa ja silittää ihoasi. Sinä sen sijaan nukuit sikeää unta. Olit saanut mitä halusit ja vaipunut tyytyväisenä uneen silloin kun minä valvoin. Se oli viimeinen ja ensimmäinen aamu yhdessä. Törmäsin sinuun vuosien päästä. En ollut varma olitko se sinä. Olin oppinut, ettei molli soinnu kanssani ja se kuulosti niin erilaiselta korvaani nykyisin.